

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Девня, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВНЯ, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА ХР. ВЪЛЕВА

при участието на секретаря ИСКРА ИЛ. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ХР. ВЪЛЕВА Гражданско дело № 20233120100654 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Н. Х. Д., ЕГН: ***** и В. К. Д., ЕГН: *****, чрез проц. представител – адв. П. Х. от АК – Варна срещу П. М. Щ., ЕГН: ***** и ЗКПУ „Кипра“, ЕИК: 813082998. Искът е с правно основание чл. 108 от ЗС – да бъдат признати ишците за собственици на процесните имоти и да бъдат осъдени ответниците да им предадат владението върху тях, както и да бъде отменен констативен нотариален акт №197, том 6, рег. 6009, д. 979/2002 г. на нотариус с район на действие района на РС – Девня В. М., с който П. М. Щ. е признат за собственик въз основа на давностно владение върху спорните имоти.

Ишците основават исковата си претенция на следните факти и обстоятелства, описани в исковата молба:

Твърдят, че са наследници на баба си К. Щ. А., на името на която с Решение № 0010К/28.07.1997 г. на ПК - Девня са възстановени два земеделски имота, а именно: **нива с площ от 8, 914 дка**, находяща се в землището на с. К., общ. Девня, обл. Варна, местност К., , четвърта категория, с идентификатор ***** по КК на с. К. от 2008 г., стар идентификатор ***** по плана за земеразделяне и **нива с площ от 8, 001 дка**, находяща се в местността „З.“ в землището на същото село, с идентификатор 36868.128.6 по КК на същото село и стар идентификатор 128006 по плана за земеразделяне. Излагат, че общата им наследодателка е починала на 02.02.1993 г., като е оставила за свои наследници дъщеря си Д. Г. Д.а, починала на 03.08.2020 г., наследена от ищеца Н. Х. Д. и сина си К. Г. Д., починал на 13.02.2004 г. и

наследен от ищеца В. К. Д.. Твърдят, че от уведомление от АГКК са разбрали, че техен далечен роднина – първият ответник П. Щ. /с когото не поддържат никакви отношения от години/ се е сдобил с констативен нотариален акт № 197, т. 6, рег. 6009, д. 979/2022 г. на нотариус В. М. с район на действие района на РС - Девня за собственост по давност на тези два имота. Впоследствие са узнали, че този роднина е сключил и договор за наем за имотите с втория ответник - ЗКПУ с. Кипра, който отрича правото им на собственици. Считат, че по скрит и вероятно престъпен начин двамата ответници са завзели имотите им и ги владеят без основание. Сочат, че нито ищите, нито техните родители са уведомявани някога от ответника П. Щ., че той има „апетити“ към имотите им. Оспорват ответника П. Щ. по явен начин да е завладал тези имоти, като сочат, че явно владение от негова страна никога не е осъществявано. Твърдят, че вторият ответник осъществява фактическа власт върху процесните имоти и оспорва собствеността им върху тях, поради което за тях се породил правен интерес от предявяване на настоящия иск. Претендира разноски.

В първото по делото с.з. ищите, чрез проц. си представител уточняват, че действията на двамата ответници са извършени скрито от тях, като те никога не са били уведомявани за отдаването под наем на собствените им земеделски земи от П. Щ. на втория ответник. Потвърждават, че за това са узнали случайно - при действията на П. Щ. за снабдяване с констативен нот. акт.

В срока за отговор по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът ЗКПУ „Кипра“, ЕИК: 813082998, представлявана от М. Ж. К.а заявява, че искът е допустим, но неоснователен. Не оспорва факта, че между първият ответник и кооперацията има сключен договор за отдаване на земеделски земи под наем. Твърди, че има предходни договори за наем на земеделските земи, подписани от П. М. Щ. и сестрите му Р. М. Ст. и Е. М.В., както и че при сключването им П. М. Щ. се е легитимирал като собственик със завещание и нот. акт за собственост.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба и от ответника П. Щ., в който искът се оспорва като недопустим и неоснователен. Ответникът излага в отговора си, че същият е племенник на К. Щ. А. - син е на нейната сестра Д. Ст. Щ.а. Излага, че приживе Б. Д. А.в - син на К. е живеел заедно с нея в къщата им на ул. «М.а»№* /понастоящем ул. «К.»/ в гр. Варна, а впоследствие, след одържавяването ѝ за строителство, двамата са били настанени във ведомствено жилище в кв. „А.о“. Сочи, че Б. А.е полагал грижи за майка си до момента, в който неговото здравословно състояние силно се влошава в резултат на тежко заболяване. Към този момент - около 1989 г., майка му К. е била около 90-годишна, напълно сляпа. Твърди, при едно от посещенията на сестра си - вече в кв. А., Д. Щ.а /тогава на 73 г./ ги заварва и двамата с Б. болни, лежащи и в окаяно състояние - без ток, без телефон. С нейната намеса приемат спешно Б. в болница, където лежи около

месец, след което почива в дома си. Изпълнявайки свой чисто морален дълг ответникът П. М. Щ. /тогава на 44 г./ помага при така създалата се ситуация на майка си Деспа, самата тя вече на възраст в грижата за сестра ѝ и нейния болен син до неговата кончина в началото на 1990 г. Твърди се, че П. Щ. поема физически ангажиментите покрай боледуващите и се занимава с всички придружаващи формалности, в това число организира погребението на Борис, тъй като внуците на К. - Д. /тогава на 47 г./ и Кирил /тогава на 44 г./ не се интересуват и дори при призив от страна на ответника за съдействие в грижата за тяхната болна баба, му се заявява, че тя е негова грижа. Огорчена от отношението им остава К., която, въпреки преклонната си възраст е с напълно ясно съзнание за случващото се, поради което от един момент нататък сама не желае каквото и да е контакт с низходящите си родственици. Твърди се в отговора, че след кончината на Борис, ответникът П. Щ. продължава грижата за леля си К., заедно със своята възрастна майка. Поради полаганите непосредствени грижи, както за нейния син приживе, така и за самата К., докато е боледувала и е била на преклонна възраст, без да получава помощ от преките си низходящи роднини, отношенията между К.и П. прерастват в такива, че той разбираемо става нейно доверено лице. Доказателство за това бил фактът, че оригинали на получавани в този период документи от различно естество /които ответникът представя като писмени доказателства ведно с отговора си/ се намирали именно у него, а не у някой от наследниците по закон на К.. Също така, именно ответникът, като пълномощник на леля си Кюра движел е нейни имуществени въпроси, като напр. през 1991 г. процедура по придобиване на нейно име на жилище; през 1992 г. Процедура по възстановяване на нейни земеделски земи пред Поземлена комисия в гр. Девня и др. Сочи се, че К. - в знак на своята благодарност, вероятно считайки своите буквално изоставили я преки наследници за недостойни да получат нейното имущество, изявява своята воля именно П. М. Щ. да получи каквото тя притежава след нейната смърт. Твърди се, че последният възприема недвусмислено и без съмнение тази нейна воля, което именно формира в последствие и вътрешното му убеждение, че притежава - по силата на това желание на леля си възстановените вече след нейната кончина процесии имоти. Индиция за това нейно намерение било и съставено нотариално завещание /което също ответникът представя/, от което той не черпи собственически права, но от което ясно можело да се изведе волята на Кюра Щефанова Ангелова именно той да добие всички „права, който ще се открият по време на нейната смърт". Твърди се също така, че П. М. Щ. е подписвал договори за наем с втория ответник с предмет процесиите имоти далеч преди смъртта на Д. и К., за чиято кончина узнал от исковата молба. Излага се, че ответникът П. Щ. съвсем легално и законосъобразно е изпълнил цялата процедура по снабдяване с констативен нотариален акт по обстоятелствена проверка, съставен в следствие на отдавна изтекла преди това в негова полза придобивна давност. Оспорва твърденията, наведени в исковата молба

относно това, че се е домогвал по скрит и дори престъпен начин да „завземе“ имоти на семейството. Твърди, че никога не се е крил, а винаги е осъществявал явно владението си, както и никога не е осуетявал възможността всеки, който е имал интерес да узнае, да научи за това. Излага, че започва да владее така конкретизираните имоти още от датата на въвод във владение на 08.10.1997 г., като фактическата власт върху имотите винаги е осъществявал чрез другия ответник - ЗКПУ "Кипра" по силата на сключвани още от начало между тях договори за съвместна обработка на земеделска земя. Обработката и ползването на процесните имоти по силата на тези договори се е случвало, считано от въвода във владение на имотите до ден днешен, като в началото е била изплащана земеделска продукция в натура. Сочи, че в рамките на целия период на владение, считано от 08.10.1997 г. до сега, никой никога не е оспорвал владението му върху имотите, нито се е домогвал да упражнява такова спрямо тях, като през всички тези години до сега спокойно е осъществявал владението върху имотите си, обработвайки ги чрез другия ответник. С оглед на това счита, че на основание чл. 79 ал. 1 от ЗС е придобил правото на собственост върху имотите на самостоятелно оригинално основание - придобивна давност, изтекла далеч преди датата на подаване на исковата молба. По изложените съображения счита иска за неоснователен и моли за неговото отхвърляне. Претендира разноски.

В с.з., ищците се представляват от проц. си представител, който поддържа исковата претенция и моли за нейното уважаване, както и за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът ЗКПУ“Кипра“, чрез проц. си представител – адв. Д. М. от АК – Варна моли за отхвърляне на иска като недоказан и също претендира разноски.

Ответникът П. Щ., чрез проц. си представител също моли за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан по съображения, изложени в писмена защита, представена в с.з. Претендира разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, след като прецени доводите на страните, доказателствата по делото и на основание чл. 235 от ГПК приема за установени следните обстоятелства:

Обект на доказване в настоящото производство са три кумулативно дадени предпоставки, а именно: че ищците са собственици навещите, обект на спорното материално право, че те се намират във владение или държание на ответниците и че последните владеят или държат вещта без основание.

Ищците се легитимират като собственици по наследство на процесните две ниви на основание Решение №0010K/28.07.1997 г. на ПК – Девня и представените по делото удостоверения за наследници, в това число и представеното от ответника П. Щ. такова. Безспорно е, че Б. не е наследник на своята майка, тъй като е починал преди нея, видно от удостоверение за

наследници на Е. П.ва К.а изх. № 486/28.09.2023 г.

Не се спори по делото, а и от събраните по делото гласни и писмени доказателства несъмнено се установява, че държането върху процесните имоти се осъществява от ответника ЗКПУ „Кипра“ въз основа на договори за наем на земеделска земя, сключени с ответника П. Щ. през годините 2004 г., 2013 г., 2014 г., 2020 г.

Спорът между ищите и ответникът П. Щ. се свежда до това придобил ли е той собствеността върху процесните две ниви въз основа на продължило 10 и повече години давностно владение, за което представя и констативен нот. акт №197, т. 6, рег. 6009, д. 979/2022 г. на нотариус В. М..

В тази връзка е представено нотариалното дело №979/2022 г. от нотариус В. М., рег. №465 на НК, който е съставил горецитирания констативен въз основа на извършена от него обстоятелствена проверка. От приложените към него книжа е видно, че ответникът П. Щ. с молба - декларация от 08.03.2022 г. е поискал от нотариус В. М. да се снабди с констативен нотариален акт за процесните имоти, като процедурата е завършила с издаването на гореописания нот. акт.

Видно от уведомление на Началник СГКК – Варна, адресирано до ищите и пълномощника на ответника П. Щ. е, че след снабдяването му с КНА, ответника П. Щ. е подал заявление вх. №01-714358-07.12.2022 г. за изменение на кадастралните данни в КРНИ относно вписването му като собственик на процесните ПИ.

След узнаването на това обстоятелство ищите са подали жалба в РП – Варна, за което е била образувана преписка вх. № 10428/2023 г., приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство – представено по делото.

По делото са събрани и гласни доказателства. Разпитаните в качеството на свидетели на ответника П. Щ. лица – Я. Ст. П., Е. М. В. и Зд.Ат. И. заявяват, че ответникът П. Щ. ползва процесните ниви от 1994 – 1995 г. до настоящия момент – първоначално лично, а впоследствие чрез втория ответник ЗКПУ „Кипра“, срещу което получава „рента“ /наем, първоначално в натура, а след това в пари. Свид. Е. Ва., която е сестра на ответника П. Щ. твърди, че брат ѝ и тяхната майка са се грижили за наследодателката на двамата ищици – К. А.а до нейната смърт, като наследниците ѝ не са се интересували от нея и дори не дошли на погребението ѝ – организирано също от ответника П. Щ. и майка му. Заявява, че от благодарност К. А. е обещала да „остави всичко на П.“. Останалите двама свидетели заявяват, че не им е известно някой от наследниците на К. А. да е имал претенции към въпросните ниви.

Двамата свидетели на ищите – М. В. Ка. и С. С. Д.а /съпруга на ищеца Н. Д./ установяват, че ищите са узнали за това, че ответникът П. Щ. се е снабдил с нот. акт за наследствените им земи след като са получили

уведомление от СГКК – Варна.

Съдът кредитира показанията на свидетелите Панайотов и И. като обективни и безпристрастни, а тези на свидетелките по делото в светлината на родствената им връзка със страни по делото. Въз основа на кредитираните безрезервно показания на свидетелите П. и И. съдът приема, че ответникът П. Щ. ползва процесните земеделски земи от 1994 – 1995 г. до настоящия момент – обстоятелство, което е безспорно между страните, но не идва да рече, че той ги е придобил по давност.

По своята правна същност придобивната давност съставлява упражнявано от неособственик владение върху определена вещ, продължило през определен от закона срок, след изтичането на който се придобива право на собственост или друго вещно право, на което владение по съдържание и начин на упражняване е съответствало. Фактическият състав на придобивната давност изисква наличие на два елемента: 1) владение, което да е постоянно, непрекъснато, явно /да не е установено и да не е упражнено по скрит начин/, спокойно /неустановено с насилие и неоспорвано с насилие/ и 2) изтичане на определен период от време, като съгласно разпоредбата на чл. 79 от ЗС, правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години, респ. 5 години, когато владението е добросъвестно. Самото владение е установено фактическо господство върху определена вещ с намерението да се свои. Държането от друга страна също съставлява фактическа власт върху определена вещ, но упражнявана за друго. След като веднъж е установено като такова, колкото и време да продължи и каквото и да е субективното отношение на държателя, тази фактическа власт не може да доведе до придобиване на собствеността по давност. Само ако държателят промени намерението си и превърне държането във владение, в негова полза започва да тече придобивна давност. В този случай, за да е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо за друго, изключително и само за себе си, да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик или владелец, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин.

С Тълкувателно решение № 4/2012г. на ОСГК на ВКС се прие, че „Обективният елемент на владението – упражняването на фактическата власт – съвпада с този при държането. Субективният елемент определя упражняването на фактическа власт върху имот като владение. Законът в разпоредбата на чл. 69 от ЗС предполага наличието на намерението да се свои вещта. Именно затова, за да се трансформира фактическото състояние на упражнявана фактическа власт чрез действия, съответстващи на определено вещно право в самото вещно право, е необходимо потвърждаване наличието на намерение за своене чрез позоваване на последиците от придобивната давност. Разпоредбата на чл. 120 от ЗЗД във връзка с чл. 84 от ЗС урежда волевото изявление на субективния елемент на владението чрез процесуални средства – предявяване на иск или възражение при наличие на спор за

собственост или чрез снабдяване с констативен нотариален акт по обстоятелствена проверка с цел легитимиране на придобитото вещно право с оглед участие в гражданския оборот, изпълнение на административни процедури по попълване на кадастрална карта и т.н. До момента, в който предполагаемото от закона намерение за своеене не бъде потвърдено чрез волево изявление, не може да се придобие и право на собственост.

В настоящия казус едва предприетото от П. Щ. в началото на 2022 г. действие по снабдяване с констативен нотариален акт за собственост върху имотите следва да се третира само като начало на давностно владение. Това негово действие е извършено без изричното или предполагаемо съгласие на собствениците и е насочено към отричане правото им на собственост, затова и не е от категорията на търпимите. По този начин на 08.03.2022 г. /подавайки молба-декларация до нотариус В. М./ той за първи път е изявил намерението си за своеене по ясен и несъмнен начин, като се отрича чуждата власт върху имота и се декларира, че същата се владее като собствена. До тогава ответникът е осъществявал само държане на чуждите недвижими вещи и то по скрит от собствениците им начин – без да ги уведоми, че черпи плодове от нея. Обстоятелството, че ответникът П. Щ. добре е знаел, че ищците са собственици по наследство на процесните земеделски земи е безспорно – заявено е изрично в отговора на ответника, а и се установява от показанията на неговата сестра – свид. Е. В.. Трайно установено в теорията и практиката е разбирането, че владението следва да бъде постоянно, непрекъснато, несъмнително, спокойно и явно. То е явно, когато фактическата власт се упражнява така, че всеки заинтересуван може да научи за нея. То е такова, когато всеки, включително и собственика може да разбере, че се упражнява фактическа власт с намерение да се свои вещта. Т. е. „скритото“ владение не може да породи последиците, необходими за придобиване на имот по давност. За да стане собственик по давност владелецът, владението трябва да е несъмнено. Намерението да се държи вещта като своя е нужно да се изрази по ясен и недвусмислен начин, като владелецът трябва да отрича и отблъсква чуждата власт върху вещта и в частност следва да манифестира своето намерение да свои вещта пред нейния собственик - в случая пред ищците, респ. техните родители преди смъртта им. Намерението за своеене на ответника П. Щ. в случая не е достигнало до знанието на последните. През целия период от време той е ползвал имотите, останали в наследство след смъртта на К. А., починала през 1993 г., без да доведе до знанието на нейните наследници намерението си да ги свои. Това той е сторил едва с предприемането на действия по снабдяването си с констативен нот. акт, респ. неговото вписване и промяна на кадастралните регистри – все действия, които е нямало как да останат скрити от ищците. В тежест на ответника бе да докаже, че намеренията му за своеене на процесния имот са били надлежно манифестирани пред ищците и са стигнали до знанието им. В тази насока обаче доказателства не бяха събрани. Предвид изложеното, следва да се приеме, че ответникът П. Щ. не се легитимира като собственик на имота по

силата на изтекла в негова полза придобивна давност. Само за прецизност следва да се отбележи, че ищците не са изгубили правото си на собственост поради факта, че повече от 10 години не са се интересували от имотите и не са упражнявали фактическа власт над тях. Това е така, щото неупражняването на права от страна на собственика само по себе си не би могло да има за последица изгубване на тези права, тъй като вещното право не се погасява с факта на неупражняването му. Притежателят на съответното вещно право би могъл да го изгуби само ако трето лице придобие същото право по силата на предвиден в закона правен способ, каквато хипотеза обаче в случая не е налице.

В заключение, съдът приема че ищците са доказали притежаваното от тях право на собственост на основание наследяване, а ответникът П. Щ. не е установил претендираното от него на основание оригинално придобиване – фактическия състав на придобивната давност, поради което предявеният иск за собственост е основателен.

По отношение на втория ответник:

Спорно между страните е обстоятелството, владее или държи ли ответника ЗКПУ“Кипра“ двата земеделски имота на годно правно основание. Вторият ответник твърди, че владее имотите на основание сключени договори за наем с първия ответник, когото и считат за негов собственик оспорвайки иска като неоснователен. С оглед гореизложените констатации следва да се приеме, че договорите за наем са сключени с неособственик. Доколкото действията, свързани с отдаването на един имот под наем са такива по управление, а не на разпореждане, то договора за наем може да бъде сключен както от собственика на веща, така и от неособственик.

Обстоятелството, че такъв договор е валиден обаче не го прави противопоставим на действителния собственик. Той обвързва страните по него, но не поражда действие спрямо действителния собственик. В тази връзка договора /договорите/ за наем, на база на който/които/ ЗКПУ“Кипра“ основава своето държане, не може да се противопостави на действителните собственици на вещите. В случая това са ищците, които черпят своите права като единствени наследници на К. Щ.А., в чийто патримониум са били възстановени процесните земеделски земи с Решение № 0010K/28.07.1997 г. на ПК – Девня.

Предвид изложеното, съдът намира, че по отношение на ищците вторият ответник държи имотите без правно основание, и че са налице всички основания за уважаване на заявената ревандикационна претенция.

При тези обстоятелства двамата ответници следва да бъдат осъдени да предадат владението върху процесните имоти на собствениците им – ищците Н. Х. Д. и В. К. Д..

Като правна последица от горното и въз основа на изрично направено от ищците искане в исковата молба, съдът следва да отмени на основание чл. 537 ал. 2 от ГПК КНА №197, том 6, рег. 6009, д. 979/2002 г. на

нотариус с район на действие района на РС – Девня В. М., с който П. М. Щ. е признат за едноличен собственик въз основа на давностно владение върху процесния имот.

При този изход на делото на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК в тежест на ответниците са съдебните разноски, направени от ищците в общ размер на 1 586 лева, от които: 50 лева – държавна такса, 26 лева – такса за издаване на заверени преписи от исковата молба, 10 лева – такса за вписване на исковата молба в СВ - Девня и 1 500 лева адвокатско възнаграждение, като всеки от двамата ответници следва да бъде осъден да заплати на ищците припадаща му се част от тези разноски или сума от 793 лева за всеки един от тях.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на П. М. Щ., ЕГН: ***** и ЗКПУ „Кипра“, ЕИК: 813082998, **ч е Никола Х. Д., ЕГН: ***** и В. К. Д., ЕГН: ***** са СОБСТВЕНИЦИ** по силата на наследяване на следните недвижими имоти, находящи се в землището на с. Кипра, общ. Девня, обл. Варна: **нива с площ от 8, 914 дка**, находяща се в местност К., четвърта категория, с идентификатор 36868.71.52. по КККР, одобрени със Заповед РД -18-57/16.04.2008 г. на изп. директор на АГКК, с номер по предходен план 071052, при съсед: *****и **нива с площ от 8, 001 дка**, находяща се в местността „З.“, пета категория, с идентификатор ***** по КККР, одобрени със Заповед РД -18-57/16.04.2008 г. на изп. директор на АГКК, с номер по предходен план 128006, при съсед: ***** и на основание чл. 108 от Закона за собствеността **ОСЪЖДА П. М. Щ., ЕГН: ***** и ЗКПУ „Кипра“, ЕИК: 813082998 ДА ПРЕДАДАТ ВЛАДЕНИЕТО** върху посочените по - горе недвижими имоти на **Никола Х. Д., ЕГН: ***** и В. К. Д., ЕГН: *******.

ОТМЕНЯ констативен нотариален акт №197, том 6, рег. 6009, д. 979/2002 г. на нотариус с рег. № 465 на НК и район на действие района на РС – Девня В. М., с който П. М. Щ., ЕГН: ***** е признат за собственик по давностно владение на следните недвижими имоти, находящи се в в землището на с. Кипра, общ. Девня, обл. Варна: **нива с площ от 8, 914 дка**, находяща се в местност Къшлата, четвърта категория, с идентификатор ***** по КККР, одобрени със Заповед РД -18-57/16.04.2008 г. на изп. директор на АГКК, с номер по предходен план 071052, при съсед:***** и **нива с площ от 8, 001 дка**, находяща се в местността „Зад Бишика“, пета категория, с идентификатор *****по КККР, одобрени със Заповед РД -18-57/16.04.2008 г. на изп. директор на АГКК, с номер по предходен план 128006, при съсед: ***** , на основание чл. 537 ал. 2 от ГПК.

ОСЪЖДА П. М. Щ., ЕГН: *****, с адрес: гр. В*****и
ЗКПУ „Кипра“, ЕИК: 813082998, със седалище и адрес на управление: с.
Кипра, обл. Варна, представлявана от председателя М. Ж. К.а **ДА**
ЗАПЛАТЯТ на Никола Х. Д., ЕГН: ***** и В. К. Д., ЕГН: *****
сумата от по **793** лева /седемстотин деветдесет и три лв., **00** ст./ за
направените в хода на производството съдебни разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ВОС в
двуседмичен срок от съобщаването на страните, ведно с препис от съдебния
акт.

Съдия при Районен съд – Девня: _____